

Claes Janson sjunger tillsammans med kvartetten Karl Olandersson, Ola Bothzén,

Fullt hus för

ENKÖPING (EP)

Hommage till Kjell kallade Enköpings Musikkлубb sitt arrangemang i söndags eftermiddag och nog blev det en hyllning som hette duga i den fullsatta Västerledskyrkan.

Klubbens meste musikanter Kjell Fernström hyllades av många tillresta musikervänner, av publiken och av klubben.

Det var inte utan att festföremålet själv nästan blev lite generad ibland. På sin högtidsdag fick han också jobba hårt som pianist, men det var en sysselsättning som han uppskattade. Undertecknad vet!

Håkan Wall från musikklubben noterade att Kjell vid hela 40 tillfällen deltagit i konserter i klubbens regi. Det började i mars 1991 med att han gästade oss tillsammans med legendariske och numera avlidne gitarristen Barney Kessel.

Håkan noterade också att den för oss då okände pianisten slog knock på oss allihopa. Kessel i all ära, men den som imponerade mest var Kjell!

Den här dagen var det en imponerande samling musikanter som ställde upp. Fyra sångerskor, Annika Risberg, Anita Söderberg, Emily McEwan och Josefine Wall, visade upp sin kvinnliga sångkonst. Claes Janson matchade da-

merna suveränt och enda blåsare var den unga trumpetaren Karl Olandersson. Hans Backenroth på bas och Ola Bothzén (med Enköpingsförflutet) på trummor såg till att den rytmiska pulsen hölls på högsta nivå.

Minnen från Södertälje

Före paus fick varje sångare två nummer. Men det hade startat med en ljuvlig tolkning av Johnny Mercers och David Raskins vackra melodi Laura, som Karl Olandersson svarade för.

Först ut bland sångerskorna var Annika Risberg, som Kjell hade haft som gäst vid engagemanget på Södertälje Havsbad sommaren 1960. Med Just in time och I'm gonna sit right down and write myself a letter visade hon sin fina känsla för melodier från den amerikanska sångboken.

Minnen från Upplands-Väsby Folkpark, även detta från 1960, hade fört samman Kjell med Anita Söderberg. On a clear day och Love for sale blev hennes bidrag före paus. Och de satt på bästa sätt!

Josefine Wall tog sig an I thought about you i en sparsmakad lågmäld version med Karl Olanderssons fina obligatspel som extra krydda. Han svarade även för ett vasst solo. Valförtjänta stora applåder följde förstås!

Hans Backenroth och Kjell Fernström.

FOTO: LARS WALL

Fernström, 75 år

Alla musikanterna: Ola Bothzén, Anita Söderberg, Emily McEwan, Karl Olandersson, Hans Backenroth, Annica Risberg, Josefin Wall, Claes Janson och sist men inte minst jubilaren själv, Kjell Fernström.

Claes Janson kom därefter i tonarten Gustaf. Vi fick lyssna till svängiga versioner av There goes my heart och The man I love (försvenskad till Ode to Billie). Finns bättre manlig sångare i Sverige i den här genren? Svaret är nej.

Punkt för den första avdelningen svarade Emily McEwan för, och vilken punkt! My foolish heart och Over the rainbow är ju två utomordentligt vackra melodier och även om vi har hört Emily framföra dem många gånger, är det omöjligt att få tillräckligt. Al-

la andra musikanter får faktiskt ursäkta, men det här var kvällens höjdpunkt!

Entreprenör i musik

Håkan Wall fyllde sedan på med lite Kjell-historik med invändningar då och då från festföremålet själv (så blir det alltid). Här noterade han att det första mötet med Barney Kessel skedde i Stockholm 1973 och då föddes också Kjells idé att med sin trio som grund spela med inbjudna musiker. Han blev entreprenör i musik.

Andra avdelningen bjöd sedan på varsitt nummer av de medverkande.

Annika Risberg framförde Charlie Chaplins vackra Smile och följdes av Josefine Wall med When I fall in love. Claes Janson fortsatte med All of me där han också lånade Ella Fitzgeralds scatsång från en inspelning med Nelson Riddle. Emily McEwan skyllde på sin ungdom i Blame it on my youth och Anita Söderberg avslutade kavalkaden med Day by day.

Annika Risberg sjöng bland annat Chaplins vackra Smile.

Minnen från Upplands-Väsby Folkpark 1960 hade fört samman Kjell Fernström med Anita Söderberg.

Emily McEwan stod för kvällens höjdpunkt med My foolish heart och Over the rainbow.

Konserten fick en magnifik avslutning med Bye, bye, blackbird, där det verkligen handlade om gamla tiders jamsession av bästa slag. Här blottades jazzens innersta väsen med improvisation och spontanitet och de vokala inläggen blandades på ett sätt som till och med ibland förvånade deltagarna själva.

Att Kjell som vanligt spelade inspirerat piano (och vem hade inte blivit inspirerad av det här sällskapet?), att Hans Backenroth var den stadiga backklippan och

att Ola Bothzén imponerade med lyhört trumspel bör också tilläggas.

Nu väntar vi bara på 80-årsfirandet men däremellan hoppas vi att Kjell fortsätter med att till oss ta musikaliska vänner. Det här lockar nämligen publiken.

Det var nog nästan publikrekord för jazz i Enköping. Vi var kanske fler i mötet med Barney Kessel, men bara kanske.